

Arrest

**nr. 66 671 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 september 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 13 september 2011, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 september 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij is aangekomen op het Schengengrondgebied op 17 mei 2009 met een visum type C geldig van 13 mei 2009 tot 12 november 2009. Zij heeft op 11 juni 2009 een eerste regularisatieaanvraag ingediend; deze werd onontvankelijk verklaard op 29 maart 2010. De beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 18 oktober 2010 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig tot 2 november 2010. Verzoekende partij heeft vervolgens op 25 oktober 2010 een tweede regularisatieaanvraag ingediend; deze werd onontvankelijk verklaard op 25 maart 2011. Deze beslissing is aan verzoekende partij betekend op 28 juni 2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 28 juli 2011. Op 13 juli 2011 heeft verzoekende partij een derde regularisatieaanvraag ingediend die eveneens onontvankelijk werd verklaard op 5 september 2011.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 september 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is aangekomen op het Schengengrondgebied op 17/05/2009 met een visum type C geldig van 13/05/2005 tot 12/11/2009 voor een duur van 60 dagen, 1 binnenkomst (paspoort U739378 geldig van 14/10/2009 tot 13/10/2009). Betrokkene is niet vertrokken voor het vervallen van haar toestemming.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden:

Betrokkene is niet vertrokken voor het vervallen van, haar toestemming. Betrokkene verblijft momenteel op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied t. verlaten afgeleverd. Betrokkene heeft reeds meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 ingediend. Zij heeft op 11/06/2009 een eerste regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 20/03/2010. Deze beslissing is op 18/10/2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig tot 02/11/2010. Betrokkene heeft dan op 25/10/2010 een tweede regularisatieaanvraag 9ter ingediend, onontvankelijk verklaard op 25/03/2011. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 28/06/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot 28/07/2011. Zij heeft op 13/07/2011 een derde regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 05/09/2011.

Betrokkene is aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert manifest om op eigeninitiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering voor zover zij gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving die getroffen werd nadat de noodzaak werd vastgesteld van onmiddellijke terugleiding naar de grens. In gevolge artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving immers enkel maar vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats van vasthouding.

De vordering is derhalve onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is van oordeel dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij vordering. Verweerder specificeert dat het thans bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoekende partij in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zowel op 18 oktober 2011 als op 28 juni 2011 reeds een bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Verweerder benadrukt dat de eerder genomen bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Verweerder vervolgt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzingen met zich zal meebrengen ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij, en haar dan ook geen enkel nut kan opleveren.

3.3. Verzoekende partij voert onder het kopje moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij ernstig ziek is en haar opsluiting en repatriëring in strijd is met artikel 3 EVRM. Zij heeft in Gent een procedure van wettelijke samenwoning opgestart, haar opsluiting is ook om die reden in strijd met artikel 3 EVRM. In een vijfde middel voert verzoekende partij aan dat uit artikel 8 EVRM volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door de beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin. Er werd bij het nemen van de beslissing geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekster en haar partner anderzijds.

2.4. Ambtshalve dient te worden gesteld dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang is een ontvankelijkheidsvoorwaarde die ook geldt bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel" in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ EN G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekende partij op 18 oktober 2010 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en op 28 juli 2011 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maakten niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele schorsing van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken. De eventuele schorsing van het bestreden bevel wijzigt de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij immers niet en verhindert niet dat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2010 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat dit bevel het voorwerp uitmaakt van enige procedure en derhalve nog niet definitief of uitvoerbaar zou zijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing.

De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2010 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Er kan tenslotte nog op gewezen worden dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht inzake artikel 3 en artikel 8 EVRM of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004,118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij voert nergens in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de vereiste van het belang bij een vordering zoals omschreven in artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending zou uitmaken.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering opgeworpen door de verwerende partij voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve gegrond.

De vordering is in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

Mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. VAN ISACKER